

Послѣ това, разказва Отецъ Петку Франговъ: гармежътъ престана окол' два часа, написа се отговоръ на Фазла паша, и се испрати по сжція пратеникъ. Ето и неговото съдържанье,

„Паша ефенди! Отъ твоето писмо се види, че ти искашъ просто да се прѣдадемъ въ твоитѣ рѣцѣ, като добитаџи, а не ни питашъ, както се слѣдва на едни вѣзстанници: т. е. на едни недоволни хора отъ нѣщо, които сж излѣзнали съ орѣжіе въ рѣка противъ властѣта; т. е. защо сме излѣзнали, отъ какво сме недоволни, и какво исками? а само ни предлагашъ да са предадемъ и повѣче нищо. Отъ тука се види, че ти имашъ само желаніе да се предадемъ въ твоитѣ немилостиви рѣцѣ и да ни мжчишъ и проч.; спорядъ това ние всички сме сж рѣшили: да умрѣмъ въ името на милото ни отечество България.—Вие ще отговаряте прѣдъ образованна Европа за вашия постѣпакъ.“ —

Вѣзстанниците въ Дрънов. Монастиръ.

Щомъ пратеника занеслъ това писмо на Фазла паша, той се разлюгилъ много като го прочелъ; въ слѣдствие на това, военната трѣба засвирила на пристѣпъ: и незабавно бардата и скалитѣ почернѣли отъ турска войска. Крушумитѣ забрала да падатъ на керемидитѣ и по всичкія покривъ на Монастиря като джждъ. Боятъ отъ минута на минута взелъ по широки размѣри, и най послѣ приелъ голѣмъ разгаръ. Войводата дѣйствително насхрдчявалъ момчетата, но турската рѣдовна войска и черкезитѣ заобиколили Монастиря почти отврѣдъ, вѣзстанниците до колкото имъ е било вѣзможно, юнашки отблжсвали неприятелитѣ, но черкезитѣ се приближили чакъ до голѣмата врата на Монастиря и тамъ заели добри позиции, като сж установили задъ голѣмитѣ камани и дебелі джрвета. —

Даскалъ Киру отъ Бѣла Черкова произнеслъ въ него день (7 Май) една много насхрдчителна рѣчь и послѣдната му дума е била тая: „Напредъ юнаџи: дързость, дързость; отмѣщеніе, отмѣщеніе и отмѣщеніе на тирана, Богъ е съ насъ!“